

20-2 April - June 2026

Published on 14, April - June 2026

ISSN:2320-4842 (P) 3049-2688 (O)

பிரஃபுல்லா ராயின் 'புரட்சிக்காலம்' நாவல் - ஒரு மதிப்பீடு

மு. சத்தியா

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் இலக்கியத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை - 600 005.

தமிழ்நாடு, இந்தியா.

<https://orcid.org/0009-0000-8894-1582>

இந்திய விடுதலையின் பின்பு, நாட்டின் வடகிழக்கு பிராந்தியத்தில் புரட்சிகர இயக்கத்தில் ஈடுபடும் போராளி ஒருவன் போலீஸ்காரர்களால் துரத்தப்படுகிறான். அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக ஒரு முன்னாள் சமஸ்தான மன்னனின் அரண்மனைக்குள் ஒளிந்து கொண்டும் அதில் உள்ளவர்களைத் துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டிக் கொண்டும் அங்கு தங்கியிருக்கிறான். அவ்வீட்டு மருமகள் அப்போராளியை எப்படி சமாளிக்கிறாள் என்பதைச் சுவையாக இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. மேலும், இந்நாவலில் வரும் முக்கிய பாத்திரங்கள் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சிகளின் சித்தரிப்போடு நாட்டின் அக்காலத்திய அரசியல் நிலைமையும் விவாதிக்கப்படுகிறது. இந்நாவலின் கதைச் சுருக்கம், முக்கிய கதை மாந்தர்களின் வழி சொல்லப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள், அக்காலத்திய அரசியல் முதலானவற்றை எடுத்துரைத்து மதிப்பிடுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

'புரட்சிக்காலம்' நாவலைப் பற்றி

'புரட்சிக்காலம்' ஒரு வங்க மொழி நாவலாகும். வங்க மொழியில் 'கிராந்தி கால்' என்று பெயரட்டுள்ளார் ஆசிரியர் பிரஃபுல்லா ராய். இந்நாவலிற்காக பிரஃபுல்லா ராய் 2003ஆம் ஆண்டில் வங்க மொழிக்கான 'சாகித்திய அகாதெமி விருதை'ப் பெற்றுள்ளார். இந்நாவலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆவார். இந்நாவலின் தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பைச் சாகித்திய அகாதெமி 2011இல் வெளியிட்டுள்ளது.

கவனத்தை ஈர்க்கும் சிவப்பு அட்டைப் படத்தோடு காணப்படும் இந்நாவல் 229 பக்கங்களும் 17 அத்தியாயங்களும் கொண்டுள்ளது. இந்நாவல் மிகவும் சுவையானதாகவும் எளிமையான கட்டமைப்பினும் இருக்கின்றது. இந்நாவலின் கதையானது சினிமா பாணியில் நகர்வதை வாசிக்கும் போது உணரலாம். மேலும், இந்நாவல் முன்னுரை, பதிப்புரை ஏதுமின்றி நேரடியாகக் கதைக்குள் செல்கிறது.

'புரட்சிக்காலம்' நாவலை வங்க மொழியில் திரைப்படமாகவும் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. 23 டிசம்பர் 2005இல் இத்திரைப்படம் வெளி வந்துள்ளது. இத்திரைப்படத்திற்கு நாவலின் வங்க மொழிப் பெயரான 'கிராந்தி கால்' என்பதையே வைத்துள்ளனர். இத்திரைப்படத்தை இயக்கியவர் சேகர் தாஸ். சிவாஜித் மஜும்தர், ரூபா கங்குலி, செளமித்ரா சாட்டர்ஜி போன்ற பல முன்னணி நடிகர்கள் இத்திரைப்படத்தில் நடித்துள்ளனர். 2005ஆம் ஆண்டில் தேசிய திரைப்பட விருது விழாவில் 'சிறந்த திரைப்பட'மாகவும் இத்திரைப்படம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

பிரஃபுல்லா ராய்

1934ஆம் ஆண்டில் தற்போது வங்க தேசத்தின் தலைநகரமாகவுள்ள டாக்காவின் முன்னாள் கிழக்கு வங்காள மாவட்டமான பிக்ராம்பூரின் அப்பாரா கிராமத்தில் பிறந்தார். இது அப்போதைய பிரிக்கப்படாத பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் வங்காளதேச மாகாணமாக இருந்தது. இந்தியப் விடுதலைக்கு பின்பு 1950இல் இவர் இந்தியாவுக்குக் குடிப்பெயர்ந்தார்.

பிரஃபுல்லா ராய் நாடு முழுவதும் பெரும்பாலும் கால் நடையாகவே சுற்றி மக்களின் வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து கவனித்திருக்கிறார். இவர் பீகாரில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாவும் அந்தமான் நிலப்பரப்பின் வேரற்ற மக்களாகவும் இருக்கும் நாகலாந்தின் பழங்குடி மக்களிடையே சிறிது காலம் வாழ்ந்தார். இவை பின்னர் இவர் எழுத்துகளில் பிரதிபலித்தன.

பிரஃபுல்லா ராய் 'ஜீகாந்தர்' என்னும் வங்காளிப் பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராகவும் பின்னர் 'சம்வாத் பிரதின்' என்னும் பத்திரிகையிலும் பணிபுரிந்துள்ளார்.

பிரஃபுல்லா ராயின் முதல் நாவலான 'பூர்வ பார்வதி' நாகலாந்தில் இருக்கும் போது எழுதப்பட்டு 1956இல் வெளியிடப்பட்டது. இவரது பெரும்பாண்மையான நாவல்கள் அகதிகளின் வாழ்க்கையையே காட்சிப் படுத்துகின்றன. அவற்றுள் சில: படர் நௌகோ (2003), ஷத்தாரய் போயே யே (2006), உத்தல் சமயேர் இதிகாதா (2014). இவரின் படைப்புகளைக் கொண்டு 45க்கும் மேற்பட்ட குறும் படங்கள், திரைப்படங்கள், தொடர்கள் உருவாகியுள்ளன. இவரது நாவலான 'கீயா படார் நூகோ'வை அடிப்படையாகக் கொண்டு அப்பெயரிலே ஒரு தொடர் நாடகத்தைத் தயாரித்து இந்திய தொலைக்காட்சியான ஜீ பங்காளாவில் (Z Banglalo) ஒளிபரப்பப்பட்டது.

100க்கு மேற்பட்ட நாவல்கள், சுமார் 150 சிறுகதைகள், 10 சிறுவர் கதைகள், கட்டுரைத் தொகுப்புகள் இயற்றியுள்ளார். இவருடைய படைப்புகள் ஆங்கிலம் மற்றும் பல இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. திரைப்படமாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன; பல விருதுகள் பெற்றுள்ளன.

மேலும், 'ஆகாஷர் நீச்சே மனுஷ்' என்ற நாவலுக்காக 1985இல் 'பங்கிம் புரஸ்கார்' விருதைப் பெற்றுள்ளார். தமிழில் 'புரட்சிக் காலம்' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 'கிராந்தி கால்' நாவலுக்கு 2003ஆம் ஆண்டில் சாகித்திய

அகாதெமி விருதைப் பெற்றார். இவை மட்டுமின்றி 'புவால்கா புரஸ்கார்', 'மாடிலால் புரஸ்கார்' ஆகிய விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி

தமிழுக்கும் வங்காளாத்துக்குமான இலக்கிய தொடர்பை நிலைநிறுத்திய த. நா. குமாரசாமி, த. நா. சேனாபதி, ஆர். சண்முகசுந்தரம், அ. கி. கோபாலன் போன்றாரின் வரிசையில் நிற்கிறவர் சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆவார்.

சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி 1929இல் புதுக்கோட்டையில் உள்ள அன்னவாசலில் பிறந்தார். இவர் தமிழ், சமஸ்கிருதம், இந்தி, செருமானிய மொழிகளில் தேர்ச்சிப் பெற்றவர். சென்னையில் மத்திய அரசின் தணிக்கைத் துறையில் பணியாற்றினார். பின்னர் 1955இல் கல்கத்தாவிற்கு இடமாற்றம் பெற்றார். மூன்று ஆண்டுகள் தில்லியிலும் பணியாற்றியுள்ளார். கல்கத்தாவில் பணியாற்றிய போது கல்கத்தாத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் உறுப்பினராக இருந்துள்ளார். தாகூர், சரத் சந்திரர் போன்றோர் உறுப்பினராக இருந்த 'ரவிவாசர்' என்ற இலக்கிய அமைப்பின் செயர்க்குழு உறுப்பினராகவும் இருந்துள்ளார். இவ்வமைப்பில் உறுப்பினராகிய வங்காளி அல்லாத ஒரே நபர் சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி மட்டுமே ஆவார்.

தமிழில் கலைமகள், தீபம், கணையாழி போன்ற இதழ்களில் சிறுகதைகள் எழுதி இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானார். 'நன்றிக்கு ஒரு விலை', 'மனிதம்' ஆகியவை இவரின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளாகும். இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சிறுகதைகள் 'The Peasant and other Stories', 'Modern Aesop Fables' என்று இரு தொகுதிகளாக வெளி வந்துள்ளன.

வங்க கவிஞரான காஜி நஸ்ருல் இஸ்லாமின் வாழ்க்கை வரலாற்றை 'நஜ்ருல் என்றொரு மானிடன்' என்று நூலாக எழுதியுள்ளார். இந்நூலுக்காக இலக்கியச் சிந்தனை விருதைப் பெற்றுள்ளார். சரத் சந்திர சட்டோபாத்யாய, ப்ரேமசந்த், வித்யாசாகர் போன்றாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் தமிழில் எழுதியுள்ளார்.

இந்திரா பாரத்திசாரதி எழுதி சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்ற 'குருதி புனல்' நாவலை வங்க மொழியில் 'ரக்த போன்யா' என்று மொழி பெயர்த்துள்ளார். இந்நாவலுக்கு வங்க மொழியின் மொழிபெயர்ப்பிற்கான

சாகித்திய அகாதெமி விருதைப் பெற்றார். மேலும், வங்காள சாகித்திய சம்மேளனப் பரிசும் பெற்றார். மொழிபெயர்ப்புப் பணிக்காகக் கொடுக்கப்படும் லீலா ராய் ஸ்மார்க் விருதையும் பெற்றுள்ளார்.

சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி 'நான் கடந்து வந்த பாதை' என்ற பெயரில் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் மொழியாக்கம் பொருளாதார பயன் இல்லாமல் புறக்கணிக்கப்பட்ட துறையாகப் பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், இலக்கியங்களின் மீது கொண்ட ஆர்வத்தால் தான் மொழியாக்கங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்தி அப்பணியில் தன்னை முழுதளித்ததையும் பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளராக இருந்தது மட்டுமல்லாது வங்க மொழியில் இருந்து 36 நூல்களைத் தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்தும் உள்ளார். மைத்ரேயி தேவியின் 'கொல்லப்படுவதில்லை' (நா ஹன்யதே), சரத் சந்திரரின் 'தேவதாஸ்' உள்ளிட்ட பல வங்க நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்.

திருக்குறள், பாரதியார் கவிதைகள், சிலப்பதி காரம், தமிழ் நாவல்கள் என 50க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களை வங்க மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஆதவன் சிறுகதைகள், கு. சின்னப்ப பாரதியின் இரு நாவல்கள், தி. ஜானகிராமனின் சிறுகதைகள், தமிழ்ப் பழமொழிகள் உட்பட பல தமிழ் இலக்கியங்களை வங்காளத்தில் அறிமுகப் படுத்தினார்.

வங்க மொழியில் இருந்து ஆங்கிலத்திற்கும் பல நூல்களை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவர் தனது சிலப்பதிகார ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்கு 'Magnum Opus' என்று பெயரிட்டுள்ளார்.

"உண்மையான வாழ்நாள் சாதனை, தமிழ்க் கொடை என்பது இத்தகைய சலிப்பில்லாத நீடித்த பங்களிப்புகள்தான். அவரது பங்களிப்பு அழியாதது. தலைமுறைகள் தோறும் நீடிப்பது" ஜெயமோகன் என்று ச.கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பாராட்டுகிறார்.

பாவண்ணன், "இவரைப் போன்ற ஆளுமைகளை மிக அபூர்வமானவர்கள். வாழும் வாழ்வை பொருள்பொதிந்ததாக அமைத்துக் கொள்ள ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே இப்படி பட்ட வளர்ச்சி சாத்தியம். தன் சொந்த

வாழ்வில் பல இழப்புகளைச் சந்தித்தபோதும், அதைப்பற்றிய எவ்விதமான புலம்பலும் இன்றி, இலக்கிய முயற்சிகள் வழியாக அவற்றையெல்லாம் கடந்து தன் ஆறுமையை நிறுவிக் கொண்டிருக்கிறார் சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி. இதுவே அவர் வாழ்க்கையின் செய்தி" என்று கூறுகிறார்.

"நீலகண்டப் பறவையைத் தேடி என்ற மொழி பெயர்ப்புத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பெயரைத் தமிழ் நாட்டில் பலரும் அறிய வைத்தது எனலாம். இந்தியத் தாவரங்களின் ஹிந்தி அகராதியில் விளக்கங்களும் மற்ற மொழிப் பெயர்ப்புகளும் தேடி பெருமுயற்சி எடுத்து நான்கு மாதங்களில் செய்த மொழியாக்கம் அது. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் ஒவ்வொரு மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியிலும் இத்தகைய உழைப்பைக் காண முடியும்" என்று அம்பை இவரைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

புரட்சிக்காலம் - கதைச் சுருக்கம்

பிரதாப்பூர் நகரம் தொடக்க காலத்தில் சுதேச நாடாக இருந்து பின்னர் விடுதலை இந்தியாவுடன் இணைந்த சமஸ்தானங்களில் ஒன்றாகும். இந்நகரத்தில் பழமை வாய்ந்த ராஜ வம்சத்தின் மருமகள் சுவர்ணா சின்ஹா. சுவர்ணா சின்ஹாவுக்கு தேவி என்றொரு பெண் இருக்கிறாள். இவள் வயதான மாமனார் சங்கிராம் நாராயணன், மாமனாரின் தந்தை செளர்யேந்திர நாராயணனுடன் பெரிய அரண்மனையில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவர்கள் இந்தியா விடுதலை அடைவதற்கு முன்பு சுதேச தேசமாக இருந்த பிரதாப்பூரை ஆண்டு வந்தவர்கள். சுதேச தேசங்கள் எல்லாம் வழக்கட்டாயமாக விடுதலை இந்தியாவுடன் இணைத்த பின்னர் இவர்கள் தங்கள் சமஸ்தானங்களை இழந்துவிட்டனர். அதன் மன அழுத்ததோடு சுவர்ணாவின் மாமனார் சங்கிராம் நாராயணன் வாழ்ந்து வருகிறார். மேலும், அரண்மனையில் சமையல் வேலை செய்யும் மாயா, வீட்டைக் காவல் காக்கும் ஹரேன் இருவரைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை.

சுவர்ணா சின்ஹா சங்கிராம் நாராயணின் மகன் விக்ரமை காதலித்து திருமணம் செய்து கொள்கிறாள். சுவர்ணா சாதாரண குடும்பத்தைச் சார்ந்தவள் என்பதால் இத்திருமணத்தை விக்ரமின் தந்தை சங்கிராம் நாராயணன் ஏற்று கொள்ளவில்லை. அதனால் அரண்மனையின் மேல் தளத்திற்குச்

சுவர்ணாவை அனுமதிக்க மாட்டார். சுவர்ணாவுக்குத் தேவி பிறந்த பின் விக்ரம் வேறொரு பெண்ணுடன் தொடர்பில் இருப்பது சுவர்ணாவுக்குத் தெரிய வருகிறது. இதனால் மாமனார் சங்கிராம் நாராயணின் எதிர்ப்பை மீறி விவாகரத்து கொடுத்து வருகிறான். விக்ரம் தன் குடும்ப சொத்துகளுடன் வீட்டைவிட்டு வேறொரு பெண்ணுடன் ஓடிவிடுகிறான். இதனால் மனம் உடைந்து இதய நோயாளியான மாமனார் சங்கிராம் நாராயணனையும் புத்தி சுவாதினத்தில் இல்லாத மாமனாரின் தந்தை செளர்யேந்திர நாராயணனையும் கவனித்து கொள்வது தன் பொறுப்பு என்று சுவர்ணா பிரதாப்பூர் அரண்மனையிலேயே தங்கி விடுகிறாள்.

விவாகரத்திற்குப் பின்பு சங்கிராம் நாராயணன் சுவர்ணாவை அரண்மனையின் மேல் தளத்தில் தங்க அனுமதிக்கிறார். மாமனார் மற்றும் அவரின் தந்தைக்கு மருந்து கொடுப்பது, உணவு கொடுப்பது, சுத்தப்படுத்துவது என அவர்களுக்கான அனைத்து வேலைகளையும் சுவர்ணா தான் பார்த்து கொள்கிறாள்.

இந்நிலையில் போலிஸாரிடமிருந்து தப்பித்த பிரிவினைவாத இயக்க போராளி ராஜீவ் பிரதாப்பூர் அரண்மனைக்குள் புகுந்து விடுகிறான். அவனைப் பார்த்து சுவர்ணா மற்றும் தேவி பதட்டமடைகின்றனர். சுவர்ணா மற்றும் தேவியை மிரட்டி அரண்மனையில் தங்குகிறான். சுவர்ணா தன் மாமனாரிடம் ராஜீவ் தன் அண்ணியின் சகோதரர் என்று பொய் சொல்கிறான். என்றபோதும் மாமனார் சங்கிராம் நாராயணனுக்கு ராஜீவ் மீதான சந்தேகம் போகவில்லை.

சுவர்ணா இயல்பாக இருக்க முயற்சிக்கிறாள். கல்லூரி பேராசிரியரான சுவர்ணா வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கான தேவையானவைகளைச் செய்த பின் கல்லூரிக்குச் செல்கிறாள். கல்லூரியில் தன் நலம் விருப்பி மற்றும் நண்பரான விமலேஷிடம் ராஜீவ் பற்றிய உண்மையைக் கூறிவிடுகிறாள். விமலேஷ் ராஜீவ் மீது கொண்ட ஆர்வத்தாலும் தான் முன்பு தீவிரவாத இயக்கத்தோடு தொடர்பில் இருந்ததாலும் ராஜீவ்வை சந்திக்க விரும்புகிறாள். சுவர்ணா ராஜீவ்வின் அனுமதியோடு விமலேஷ்வை வீட்டிற்கு அழைத்து வருகிறாள். ராஜீவ்வின் பிரிவினைவாதக் கொள்கையைப் பற்றி விமலேஷ் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறாள். அதைப் பற்றி உணர்ச்சி வயமாகப்

பேசுகிறான் ராஜீவ்.

பிரதாப்பூரின் உள்ளூர் பத்திரிகையான 'தேனிக் தின்கா'லில் தாடி மீசையோடு காட்டுவாசிப் போல் உள்ள ராஜீவ்வின் படம் வெளியானது. அப்படத்தில் வெள்ளை பெயின்டைத் தாடி மீசையில் அடித்து தன் வீட்டிற்குப் புதிதாக வந்திருக்கும் நபர் இந்த தீவிரவாதி தான் என்பதைச் சங்கிராம் நாராயணன் அறிந்து கொள்கிறார். உண்மையை அறிந்து கொண்ட சங்கிராம் நாராயணன் ராஜீவ்வுடன் சண்டைக்குச் செல்கிறார். ஆனால் ராஜீவ் தன் துப்பாக்கியைக் கொண்டு சங்கிராம் நாராயணனை அடக்கிவிடுகிறான்.

சோர்வான சங்கிராம் நாராயணனை ராஜீவ் தான் பார்த்து கொள்கிறான். சங்கிராம் நாராயணனும் ராஜீவ்வுடன் நட்பாக இருக்க தொடங்கிவிடுகிறார். இவ்வாறாக நாட்கள் செல்கின்றன. சுவர்ணா உறுப்பினராக இருக்கும் ஒரு மகளிர் அமைப்பின் தலைவரான மனோராமா சுவர்ணாவிடம் உதவி ஒன்றைக் கேட்கிறாள். ஆதரவற்றைப் புத்தி குறைபாட்டில் இருந்து மீண்ட பெண்களைச் சில நாட்கள் அரண்மனையில் தங்க வைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்கிறாள். சுவர்ணா ராஜீவ்விடமும் தன் மாமனாரிடமும் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு ஆதரவற்ற பெண்கள் 12பேரை சுவர்ணா அரண்மனையின் கீழ் தளத்தில் தங்க வைத்து கொள்கிறாள்.

பாருல் என்ற புத்தி குறைபாடுடைய பெண் ஆத்திரம் கொண்டு ஆவேசமாக அரண்மனையின் மேல் தளம் நோக்கி ஓடி வருகிறாள். இதனைப் பார்த்த ராஜீவ் அப்பெண்ணப் பிடித்து மிரட்டி கட்டுபடுத்துகிறான்.

மறுநாள் காலை சுவர்ணா கீழ் தளத்திற்கு வரும் போது போலிஸார் ராஜீவ் கைகளில் விலங்குப் பூட்டி கொண்டிருந்தனர். அப்போது தான் போலிஸாரின் திட்டம் வெளிப்பட்டது. பாருல் என்ற பெண் உண்மையில் மன நலம் பாதிக்கப்பட்ட பெண் அல்ல. அவள் ஒரு போலிஸ் உளவாளி. ராஜீவ் அரண்மனையில் ஒளிந்திருக்கலாம் என்று யூகித்த போலிஸார் பாருலை அரண்மனைக்குள் அனுப்பி சோதனை செய்தது. இந்த சதித் திட்டத்தில் ராஜீவ் சிக்கிக் கொண்டான்.

இந்திய சுதந்திர தேசங்கள்

சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பு இந்தியா

இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒன்று ஆங்கிலேயர்களின் நேரடி ஆட்சியின் கீழும் மற்றொன்று இங்கிலாந்து முடியாட்சியின் மேலாதிக்கத்தின் கீழும் இருந்தன. இதில் 562 சுதேச தேசங்கள் இங்கிலாந்தின் நேரடி கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இந்தச் சுதேச தேசங்கள் அவர்களின் வாரிசு உரிமையையும் பெற்றிருந்தன. இவை தன் நில வளங்களைக் கொண்டு இங்கிலாந்துடன் ஒப்பந்தத்தில் இருந்தன.

1947இல் சுதேச தேசங்களின் உரிமைகள் ஏற்காது என்று ஜவகர்லால் நேரு கூறினார். வல்லபாய் பட்டேலும் (Vallabhbhai Patel), வி.பி.மேனனும் இணைந்து கிட்டத்தட்ட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மன்னராட்சிப் பிரதேசங்களை இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்கு அப்பகுதிகளை ஆண்ட ஆட்சியாளர்களைப் பலவந்தமாகச் சம்மதிக்க வைத்தனர். இந்த இணைப்பில் பாதுகாப்பு கருதி அவர்கள் படிப்படியாக இதனைச் செயல்படுத்தினர். இந்தத் தேச இணைப்பில் பாதிக்கப்பட்ட பிரதாப்பூர் சமஸ்தானத்தின் ராஜா சங்கிராம் நாராயணனின் மன அழுத்தங்கள் நாவல் முழுக்க வெளிப்படுகின்றன.

“முடியாட்சி போயிடுச்சு, ஜவகர்லாலும் பட்டேலும் பலவந்தமா எங்க ராஜ்யங்களைப் பிடுங்கிட்டு எங்களைப் பிச்சைக்காரங்களா ஆக்கிட்டாங்க. ஒன்னை இப்போ எப்படி உபசரிக்க முடியும்? ராஜ்யம் இருந்த காலத்திலே நீ வந்திருந்தா” (ப. 136).

“ஒன்னோட நெஞ்சை இன்னொருத்தர் பறிச்சுக்கிட்டா நீ அதை ஏத்துக்குவியா? ஜவகர்லாலும் பட்டேலும் வலுக்கட்டாயமா எங்க ராஜ்யங்களைப் பிடுங்கிக்கிட்டாங்க. நாங்க சுதந்திர ராஜாக்களாயிருந்தோம். இப்போ எங்களோட நிலைமை என்ன? ரிசூவாலா, கைவண்டி இளக்கறவன், நடை பாதையிலே பொருள்கள் விக்கிறவன், ஆபீஸ் குமாஸ்தா இவங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இப்போ என்ன வித்தியாசம்? ராஜவம்சத்தோட கௌரவம், மரியாதை, சுதந்திரம், பலம் எல்லாம் போயிடுச்சு. எங்களைத் தெருப்புமுதியோடே புழுதியாப் பண்ணிட்டாங்க... ராஜீவ், நான் உசிரோடே இருக்கறவரையிலோ என்னோட ஆத்திரப் போகாது” (ப. 205).

சுதேச அரசுப் பகுதிகளை ஆண்ட ஆட்சியாளர்கள் அவர்களது பகுதிகளைச் சுதந்திர இந்தியாவுடன் இணைப்பதில்

ஒருமித்த ஆர்வத்துடன் இல்லை. கொச்சின், பிகானர் மற்றும் ஜவஹர் போன்ற பகுதிகளைச் சேர்ந்த அரசர்களைப் போன்ற சிலர் கொள்கை மற்றும் நாட்டுப்பற்று சார்ந்த அளவில் இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு இசைந்தனர். போபால், திருவிதாங்கூர் மற்றும் ஜதராபாத் பகுதிகளை ஆண்ட அரசர்கள் இந்தியா, பாக்கிஸ்தான் ஆகிய இரண்டு ஆட்சிப் பகுதிகளிலும் இணைவதற்கு அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லை என அறிவித்தனர். ஆனால், இராணுவ படையைப் பயன்படுத்தி காங்கிரஸ் அரசு சுதந்திர தேசங்களை அடிப்பணிய வைத்தது. இந்தியாவுடன் இறுதியாக இணைந்த சமஸ்தானம் ஜம்மு காஷ்மீர் ஆகும். சில இடங்களில் காங்கிரஸ், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவாளர்களின் போராட்டங்களையும் கோரிக்கைகளையும் ஏற்று சுதேச மன்னர்கள் இந்தியாவுடன் இணைந்தனர்.

“எங்களிடையே ஒத்துமை இல்லையே! பெரும்பாலான ராஜ்யங்கள் இணையறதுக்குப் போட்டி போட்டன. ஜவகர்லால் கிட்டே நல்ல பேர் வாங்கறதுக்கு எப்படிப்பட்ட ‘எலிப்பந்தயம்’ நடந்துங்கறதை ஒனக்கு விளக்க முடியாது என்னாலே. ஒரு சில ராஜ்யங்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன. ஆனா அங்கேயிருந்த காங்கிரஸ், கம்யூனிஸ்ட்காரங்க பண்ணின ஆர்ப்பாட்டத்திலே அவங்களாலே ஒண்ணும் செய்ய முடியல்லே” (ப. 206).

பிரதாப்பூர் சமஸ்தானம்

விடுதலை இந்தியாவுடன் இணைந்த பிரதாப்பூர் சமஸ்தானத்தைக் காட்சிப்படுத்துவதோடு நாவல் தொடங்குகிறது. ஊரின் தொடக்கத்திலே இருக்கும் அரண்மனை, அதனைத் தொடர்ந்து இருக்கும் வீடுகள், பருவ மாற்றத்திற்கு ஏற்ப கண்ணைக் கவரும் பிரதாப்பூரின் அழகு முதலானவற்றை ஆசிரியர் விவரிக்கிறார்.

“1947ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னால் இந்த நகரம் பிரதாப்பூர் என்ற சுதேச சமஸ்தானத்தின் தலைநகராயிருந்தது. நகரத்துக்கும் சமஸ்தானத்துக்கும் ஒரே பெயர்தான். அதாவது நகரத்தின் பெயர் பிரதாப்பூர்.

இந்திய விடுதலைக்கு முன் - முன்னால் என்ன, அதற்குப் பின்னால் கூட சில ஆண்டுகள்வரை - பிரதாப்பூர் நகரம் ஒரு சித்திரம் போல் இருந்தது - உல்லாசப்பயண விளம்பரக் காட்டுகளில் காணப்படும் சித்திரம் போல” (ப. 6).

விடுதலைக்குப் பிறகு நாட்டின் முடியாட்சி மறைந்து சுதேச சமஸ்தானங்கள் இந்திய யூனியனில் இணைந்தது முதல் பிரதாப்பூர் நகரம் தன் பழைய கௌரவம், அழகு இவற்றை இழந்துவிட்டது. முடியாட்சி மறைந்த பின்னரும் நகரத்தில் பல தெருக்களுக்கு ராஜா ராணிகளின் பெயர்கள் இணைந்திருக்கின்றன. ராஜா விக்ரம் சிங் சாலை, ராணி ஸ்வர்ணமயி பெண்கள் கல்லூரி, மகாராஜா வீரேந்திர சிங் மருத்துவனை போன்ற பெயர்களில் அரச குலப்பெருமை வெளிப்படுகின்றன.

உல்பா - தனி நாடு என்ற முழுக்கம்

நாவலின் முக்கியமான இரு பகுதிகளில் ஒன்று சுதேசதேசங்கள் சுதந்திர இந்தியாவுடன் சேர்ந்த வரலாற்று குறிப்பு மற்றொன்று ராஜீவ் கதாபாத்திரம் பேசும் பிரிவினைவாதம்.

அடிப்படையில் பிரிவினைவாதம் என்பது ஒரு சமூகம் அல்லது இனக்குழு தான் இருக்கும் அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து தனித்து ஒரு நாடாகவோ அல்லது வேறு ஒரு அமைப்பின் கீழோ செயல்பட விரும்புவது ஆகும். இந்த பிரிவினைவாதத்தை விரும்பும் ஒருவனாக ராஜீவ் காணப்படுகிறான்.

ராஜீவ்வின் முகத்தோற்றம் அவன் வடகிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் என்பதைக்காட்டுகிறது. அதனால், ராஜீவ் அசாம், ஹிமாசல் போன்ற பகுதிகளைச் சேர்ந்தவன் என்பது தெரிகிறது. கதை நடை பெறுவதாகக் கூறப்படும் காலம் 90களில் ஆகும். இதனால் ராஜீவ் இருக்கும் பிரிவினைவாத இயக்கம் 90களில் தடை செய்யப்பட்ட 'உல்பா' என்ற இயக்கமாகும். அதனால் தான் புரட்சிக்காரனான ராஜீவ்வை போலீஸார் கைது செய்ய தீவரமாக இருந்தனர்.

அசாமில் பிரிவினைவாத இயக்கங்கள் 1970களிலே தொடங்கிவிட்டன. அசாமில் அயல் இன மக்களின் மிகுதியான குடியேற்றங்களால் அசாமிகளுக்கு ஏற்பட்ட பதட்டம், இந்திய அரசாங்கத்தின் குழப்பங்கள் மற்றும் தில்லியின் புறக்கணிப்பு முதலானவை இவ்வியக்கங்கள் உருவாகக் காரணமாயின. உல்பா, ஆதிவாசி தேசிய விடுதலை இராணுவம், கார்பி வாங்கி என். சி. ஹில்ஸ் விடுதலை முன்னணி (KLNLF), போடோலாந்து தேசிய ஜனநாயக முன்னணி (INDFB) போன்றவை அசாமின் பிரிவினைவாத அமைப்புகளாகும். இதில் உல்பா பழமையான அமைப்பாகும்.

இவ்வியக்கம் 1979இல் தொடக்கப்பட்டது.

அசாமின் பிரிவினைவாத இயக்கங்களில் ஒன்றான 'உல்பா' இந்திய ஒன்றியத்தில் இருந்து விடுதலை வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை ஆதரித்தது. இந்திய அரசாங்கத்தின் புறக்கணிப்பு மற்றும் பொருளாதார சுரண்டல் போன்றவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதால் இவ்வியக்கம் மக்கள் மத்தியில் வளர்ச்சியடைந்தது. இவர்களின் புரட்சியால் பல உயிர் சேதங்கள் ஏற்பட்டன. 1990இல் இந்திய அரசால் உல்பா இயக்கம் தடை செய்யப்பட்டது. ஆனால், அசாமின் இலக்கியம் மற்றும் கலாச்சாரத்தில் கூட பிரிவினைவாதத்திற்குக் கொடுக்கும் ஆதரவு வெளிப்படுகின்றன. அசாமிய மொழி ஊடகங்கள் உட்பட இந்திய அரசின் புறக்கணிப்பு மற்றும் சுரண்டல் ஆகியவற்றில் இருந்து பாதுகாப்பவர்களாக உல்பா தலைவர்களைக் காட்டுகிறது.

ராஜீவ்வும் இந்திய பிரிவினைவாதமும்

ராஜீவ் சுவர்ணாவின் நண்பர் விமலேஷும் உரையாடிய பகுதி நாவலின் மிக முக்கியமான பகுதியாகும். இந்தியாவின் வரலாற்றையே சுருக்கமாகச் சொல்லும் பகுதியாகும். இந்திய வரலாற்றிலிருந்து தன்னுடைய பிரிவினைவாத இயக்கம் உருவானதற்கான காரணத்தையும் ராஜீவ் விளக்கி சொல்கிறான்.

ஆங்கிலேயர்களின் வருகைக்கு முன்னாள் இந்தியா இல்லை. அகண்ட நிலப்பரப்பில் எண்ணற்ற சிறிய, பெரிய ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அதற்குள் நட்புறவு என்பது இல்லை. எப்பவும் சண்டை, போர் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருந்தன. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்குப் பிறகு தான் பல மொழிகள், பல மதங்கள், பல உணவு வேறுபாடுகள், பலவகை வாழ்க்கை முறைகள் இருந்தாலும் இது ஒரு நாடாக மாறியது. இந்தியா என்ற உணர்வும் ஏற்பட்டது. அப்போது இந்துகள், இசுலாமியர், சீக்கியர்கள் என எல்லோரும் நாட்டின் விடுதலை என்ற ஒன்றைக் குறிக்கோளோடு இருந்தனர். ஆனால் இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின் பொதுவுடைமை இயக்கம் பரவலானது. 1947இல் 'இரு இனக்கொள்கை' யால் நாடு இரண்டானது. காங்கிரஸ் கட்சி இந்தியா ஒரு மத சார்பற்ற நாடு என்று அறிவித்தது. மத சார்பற்ற நாடாக இந்தியா இருக்கிறதா என்ற கேள்விக்குப் பதில் விடுதலைக்குப் பின்பான மத, சாதி, மொழி சார் சிக்கல்களைப் பார்க்கும் போது புரியும்.

பம்பாய் மகாராஷ்டிரம், குஜராத் என்றும் மதராஸ் ஆந்திரம், தமிழ்நாடு என்றும் பிரிந்தன. வடகிழக்கு நாடுகள் ஏழு மாநிலங்களாகப் பிரிந்தன. இந்து, முஸ்லிம், சீக்கியன், கிருஸ்துவன் வங்காளி, தமிழன், பிகாரி, பிராமணன், ராஜபுத்திரன் என நீண்டு கொண்டே போவதில் 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை' எங்கே உள்ளது.

வடகிழக்கு இந்தியா இயற்கை வளம் மிகுந்த பகுதி. உ, காடுகள், பெட்ரோலியப் பொருள்கள் ஏராளமாக உள்ள இடம். அதை ஆங்கிலேயர்கள் சுரண்டினார்கள். விடுதலைக்குப் பிறகும் சுரண்டல்கள் தொடர்ந்து கொண்டு தான் உள்ளது. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் மற்ற பகுதிகளிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வேலை வாய்ப்பு தேடிக்கொண்டு வடகிழக்கு இந்தியாவிற்கு வந்து தங்கினார்கள். அதன் பிறகு நாட்டுப் பிரிவினையால் லட்சக்கணக்கான அகதிகள் வந்து குவிந்தார்கள். பின்னர் அண்டை நாட்டில் இருந்து சட்ட விரோதமாக ஊடுருவல்கள் நடந்து கொண்டே இருந்தன. இதன் விளைவாக சொந்த நாட்டின் மக்கள் அப்பகுதியிலேயே சிறுபான்மை ஆயினர். அவர்களின் வாழ்க்கை முறை, மொழி, இன அடையாளம், பண்பாடு எல்லாம் வேற்று மனிதர்களின் ஆதிக்கத்தால் அழிந்துவிடும் ஆபத்து வந்துவிட்டது. இதற்காகதான் ராஜீவ் இந்தப் பிரிவினைவாத இயக்கத்தோடு செயல்படுகிறான்.

விமலேஷ் - ராஜீவ் உரையாடல்:

விமலேஷ் ஜாக்கிரதையாகப் பேசினான். “ அதனாலே தான் துப்பாக்கியைக் கையிலே எடுத்தீங்களா?”

ராஜீவ் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான், ஒன்றும் பேசவில்லை.

“அரசாங்கம் ஒங்க இயக்கத்தை ஒருபோதும் ஏத்துக்க மாட்டாங்க. அவங்க கடுமையா...”

ராஜீவ் கையைத் தூக்கி ஆவேசத்தோடு சொன்னான், “ராணுவ நடவடிக்கையைத் தானே சொல்றீங்க? நாங்க அதைத் தாங்கிக்கிட்டிடுத்தான் இருக்கோம். எங்களிலே எவ்வளவுபேர் செத்துப் போயிட்டாங்கன்னு ஒங்களாலே நினைச்சுப் பார்க்க முடியாது!” (ப. 195)

தொகுப்பாக, சாகித்திய அகாதெமி வெளியிட்டுள்ள மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களில்

மிக சிறந்த நாவல் 'புரட்சிக்காலம்'. இதில் இரண்டு முக்கிய கதா பாத்திரங்கள் உள்ளன. ஒன்று ராஜீவ் மற்றொன்று சுவர்ணா சின்ஹா. ராஜீவ்வின் கதாபாத்திரம் வழி பிரஃபுல்லா ராய் சொல்ல விரும்பும் செய்தி இது தான் - அந்நியர்களின் ஊடுருவலால் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஏற்கவியலாது. அதனால் சொந்த நாட்டுக்காரன் சிறுபான்மையாகிறான். அவனுக்குப் பொருளாதாரம், கல்வி, வேலை வாய்ப்பு முதலான அனைத்திலும் பின்தங்கிய நிலையே உள்ளது. இது எதையும் கவனிக்காத இந்திய ஒன்றியத்தில் இருந்து விடுதலை வேண்டும். ராஜீவ் வலியுறுத்துவது பிரிவினைவாதமாக இருக்கலாம். ஆனால், அடிப்படையில் அது ஒரு விடுதலை வேட்கை. தனக்கான உரிமையைத் தானே பிடுங்கி கொள்ளும் ஒரு உத்தியாகும்.

தன் மகளுடன் வயதான மாமனார், மாமனாரின் தந்தையைக் கவனித்து வரும் சுவர்ணா சின்ஹா தன் குடும்பத்தைப் பிணைக் கைதியாக வைத்திருந்த ராஜீவ் மீது நூல் இழையாகக் காதல் கொள்கிறாள்.

சங்கிராம் நாராயணன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் கைவிட்டு போன ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றியே சிந்தித்து கொண்டிருக்கிறார். ஏறத்தாழ ராஜீவ்வும் சங்கிராம் நாராயணனும் ஒரே மன நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள். சங்கிராம் நாராயணன் தான் இழந்த நாட்டைப் பற்றிய கவலையில் இருக்கிறார். ராஜீவ் தங்களின் நாடு அந்நிய மக்களின் ஊடுருவலால் கைவிட்டு போகுமோ என்ற கவலையில் புரட்சியில் ஈடுபடுகிறான். இரு பாத்திரங்களின் வழி பிரஃபுல்லா ராய் தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்.

துணைநூற்பட்டியல்

- * அப்புசாமி. பெ. நா., வங்க இலக்கிய வரலாறு, சாகித்திய அகாதெமி, புது டெல்லி, 1965 (முதற்பதிப்பு).
- * கிருஷ்மூர்த்தி. சு. (மொ. பெ), புரட்சிக்காலம், சாகித்திய அகாதெமி, புது டெல்லி, 2011 (முதற்பதிப்பு).
- * பால சுப்பிரமணியம் சிற்பி., புதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொகுதி - 3, சாகித்திய அகாதெமி, புது டெல்லி, 2011 (முதற்பதிப்பு).

இணையதளம்

- * www.tamilwiki.com
- * www.worldhistory.com